

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 601 93 336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha
zastoupena JUDr. Jiřím Kindlem, M. Jur., Ph.D., advokátem
sídlem Křižovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vyžadování po žalobkyni podkladů a informací žádostí ze dne 22. 4. 2026, č. j. ÚOHS-14771/2026/880, o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** zdržet se požadování poskytnutí informací a podkladů po žalobkyni žádostí ze dne 22. 4. 2026, č. j. ÚOHS-14771/2026/880.
- II. Žalobkyni **se ukládá** povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

Skutkové okolnosti a předchozí soudní rozhodnutí

1. Výzvou ze dne 5. 11. 2025 (dále „Výzva I.“) informoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále „Úřad“ či „žalovaný“) žalobkyni o tom, že provádí sektorové šetření v oblasti mobilních telekomunikačních služeb poskytovaných domácnostem v České republice v období od 1. 1. 2018 do 31. 10. 2025 dle § 20 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), dále „ZOHS“. V této souvislosti žalobkyni vyzval na základě § 21e ZOHS, aby mu poskytla podklady a informace specifikované do sedmi bodů žádosti.
2. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 11. 12. 2025 žalobkyně brojila proti nezákonnému zásahu Úřadu, spočívajícímu ve vedení sektorového šetření a ve vyžadování informací a podkladů. Součástí žaloby učinila i návrh na vydání předběžného opatření.
3. Dne 19. 12. 2025 vydal zdejší soud usnesení č. j. 29 A 112/2025-70, jímž Úřadu uložil zdržet se požadování poskytnutí informací a podkladů po žalobkyni v rozsahu bodů 1, 2, 3, 5 a 7 žádosti („Usnesení KS“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

4. Dne 7. 4. 2026 vydal zdejší soud rozsudek č. j. 29 A 112/2025-166, jímž určil, že žádost byla nezákonným zásahem v rozsahu bodů 1, 2 a 3 (dále „Rozsudek“). Současně soud Úřadu zakázal vyžadovat po žalobkyni informace a podklady v takto formulovaném rozsahu. Ve zbytku soud žalobu zamítl.
5. Dne 15. 4. 2026 podal proti výroku I. a III. Rozsudku kasační stížnost Úřad. Následně proti výroku II. Rozsudku podala kasační stížnost žalobkyně, spojila s ní opět návrh na vydání předběžného opatření. Návrhu na vydání předběžného opatření vyhověl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 5. 2026, č. j. 1 As 44/2026-51 (dále „Usnesení NSS“). Úřadu jím uložil povinnost zdržet se požadování informací a podkladů po žalobkyni v rozsahu bodů 5 a 7 Výzvy I.

Výzva II.

6. Dne 22. 4. 2026 zaslal Úřad žalobkyni „napadenou“ výzvu, v níž úvodem reflektoval výše predestřená rozhodnutí zdejšího soudu (dále „Výzva II.“). Požádal za účelem zjištění soutěžních podmínek v šetřené oblasti dle § 20 odst. 3 ve spojení s § 21e odst. 1 a 2 ZOHS o následující podklady a informace:

„1. Poskytněte Úřadu údaje z vystavených vyúčtování Vašim zákazníkům (fyzickým osobám) v období od 1. 1. 2018 do 31. 10. 2025 a vybrané údaje o těchto zákaznících, a to konkrétně:

- a) mobilní telefonní číslo a k němu poskytnuté mobilní telekomunikační služby, včetně všech dalších služeb na dotčeném vyúčtování a úplat za ně, v daném zúčtovacím období,
- b) úplaty/platby za tyto mobilní telekomunikační služby,
- c) jejich přesný rozpis,
- d) ID zákazníka a datum a ID vyúčtování,
- e) poštovní směrovací číslo bydliště a fakturační adresy zákazníka,
- f) věk, rok narození nebo první dvě číslice rodného čísla zákazníka a
- g) jeho pohlaví.

Pro ilustraci Úřad v příloze vyznačuje na Vámi vystaveném vyúčtování a rozpisu spotřebovaných služeb, o jaké údaje má zájem.

2. Obdobné údaje, jaké jsou požadovány v bodu 1, poskytněte také pro zákazníky s předplacenými mobilními telekomunikačními službami, které jste ve sledovaném období poskytovali.“

7. Úřad stanovil žalobkyni lhůtu pro vyhovění Výzvě II. do 1. 6. 2026. Dále žalobkyni poučil o následcích neposkytnutí úplných, správných a pravdivých obchodních záznamů dle § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS a následcích neposkytnutí obchodních záznamů ve stanovené lhůtě dle § 22c odst. 1 písm. a) ZOHS. Pro snazší průběh sektorového šetření a v zájmu snížení zátěže nabídl Úřad žalobkyni možnost on-line konzultace.

Argumentace účastníků řízení

8. Žalobou ze dne 7. 5. 2026 se žalobkyně domáhá ochrany před nezákonným zásahem Úřadu, který spatřuje ve vyžadování informací a podkladů ve Výzvě II. Součástí žaloby učinila i návrh na vydání předběžného opatření ve znění:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je povinen do doby, než se rozhodnutí vydané Krajským soudem v Brně v soudním řízení zahájeném na základě zásahové žaloby Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

podané současně s návrhem na nařízení předběžného opatření stane vykonatelným, zdržet se požadování poskytnutí informací a podkladů po žalobci v rozsahu bodů 1 a 2 žádosti č. j. ÚOHS-14771/2026/880 ze dne 22. 4. 2026.

9. **Žalobkyně** namítá, že Úřad požaduje doslova stovky miliónů individualizovaných dat o jednotlivých zákaznících za období cca 8 let, aniž by bylo zřejmé, proč by mu např. nepostačovaly agregované nebo méně granulované údaje. Dále podrobně vysvětluje splnění zákonných podmínek pro vydání předběžného opatření. Předesílá, že Úřad *de facto* obchází pro něj závazný a pravomocný Rozsudek, když stále požaduje z velké části totožnou sadu podkladů a informací jako ve Výzvě I., což již zdejší soud jednou shledal nezákonným. Splnění této povinnosti v určitém rozsahu by vyžadovalo vynaložení značných časových a finančních nákladů a vyčlenění personálních kapacit. To vše při vědomí povinností plynoucích pro žalobkyni např. na úseku zajištění kyberbezpečnosti a ochrany osobních údajů, jejichž předání Úřad požaduje a které by případně zřejmě nebylo možno předat jinak než strojově prostřednictvím API přístupu (ve výsledku jde totiž o cca 0,5 mld. anonymizovaných PDF dokumentů), což by vyžadovalo i odpovídající nastavení bezpečnostních parametrů. Nemalý počet zaměstnanců žalobkyně by se pak z tohoto důvodu po delší dobu nebyl schopen věnovat svým běžným pracovním povinnostem. Povinnost poskytnout požadované informace a podklady dle Výzvy II. navíc představuje závažný a nezhojitelný zásah do práva žalobkyně. Je konkrétně vážně ohrožena zejména
- a) na svém právu na ochranu soukromé sféry a na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“),
 - b) na svém právu vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny a právu svobodně podnikat dle čl. 26 odst. 1 Listiny,
 - c) na svém právu na obhajobu dle čl. 36 a násl. Listiny, zejm. čl. 40 odst. 3 Listiny, a
 - d) hrozbou uložení pokuty až do výše 1 % čistého ročního obrátu soutěžitele, do něž žalobkyně náleží, a to za neposkytnutí informací dle § 22a odst. 2 písm. a) ZOHS ve spojení s § 22a odst. 3 ZOHS.
10. K tomu žalobkyně vysvětluje, že Úřad po ní žádá ve zcela nepřiměřeném rozsahu velmi citlivé informace, což představuje jednu z typových situací vážné újmy. Úřad nevysvětlil, proč požaduje pro účely soutěžně-právní analýzy individualizovaná data uživatelů včetně citlivých údajů o věku, pohlaví nebo PSČ bydliště. Dodává, že soud již jednou v *de facto* obdobné situaci jejímu návrhu na předběžné opatření vyhověl. K zásahu do práva na majetek a svobodné podnikání poukazuje na hrozící pokutu a nepřiměřené zdroje lidské, časové i peněžní, které by musela pro vyhovění Výzvě II. vynaložit. K právu na obhajobu navíc žalobkyně vysvětluje, že jí nebylo sděleno žádné podezření, žádná skutečnost nasvědčující narušení hospodářské soutěže. Není tak schopna posoudit, které dokumenty a informace by mohly případně vést k nepřipustnému sebeobviňování. Tato nejistota jí fakticky znemožňuje přípravu na účinnou obhajobu a související procesní strategii. Povinnost vyhovět Výzvě II. tak představuje závažný a těžko napravitelný zásah do ústavně zaručených práv.

11. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 14. 5. 2026 učiněném *sua sponte* upozorňuje, že uložení předběžného opatření je možné pouze ve výjimečných případech, o čem vypovídá i textace zákonné podmínky „pro hrozící vážnou újmu“. Dále Úřad zpochybňuje žalobkyní tvrzenou újmu na jejích jednotlivých právech. Upozorňuje, že značná část požadovaných informací nejsou informace o žalobkyni [pod písmeny e)-g)], ta je pouze eviduje. Právem na informační sebeurčení se přitom rozumí právo člověka rozhodovat o tom, jaké informace o něm jsou shromažďovány, zpracovávány, používány a komu jsou zpřístupňovány. Žalobkyně není soukromou fyzickou osobou a Úřad jí informace neodnímá (jde o požadavek na jejich kopii), ani jí nebrání ve výkonu jejích práv či činností. K argumentované citlivosti informací Úřad podotýká, že nařízení GDPR hovoří o zvláštní kategorii osobních údajů, což je obdobou původní vnitrostátní úpravy citlivých údajů. Do této kategorie spadají údaje, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání fyzické osoby apod., mezi něž obchodní záznamy žalobkyně zjevně nepatří. Nepatří do ní ani údaje požadované pod písmeny e) – g) Výzvy II. Tvrzení o zvýšených nákladech je založeno na prezentaci nejsložitějších variant řešení a odmítnutí užití technologických možností, aniž by bylo doloženo, že jiná řešení skutečně nejsou použitelná či pro žalobkyni dostupná. Žalobkyně nehovoří o možnostech exportu jen části dat z databází, o možnostech jejich agregace na účtovací období (jak požaduje Výzva II.), o technické či personální náročnosti těchto řešení. V případě návrhu na uložení předběžného opatření je však na žalobkyni, aby nejen tvrdila, ale i doložila, že jí popisovaná újma skutečně hrozí. Závěrem ohledně práva na obhajobu Úřad uvádí, že Výzva II. je vztažena k poskytnutí faktických a ekonomických informací pro účely sektorového šetření. To je přitom nástroj obecné prevence, který se zaměřuje na zkoumání fungování hospodářské soutěže bez vazby na podezření na páchání protiprávního jednání konkrétním subjektem. Není spojeno se shromažďováním informací o žalobkyni, ani na její chování není primárně zaměřeno. Nevzniká proto žádné ohrožení jejího práva na obhajobu, resp. tu aktuálně není žádná procesní pozice žalobkyně, kde by byla nějakým způsobem z něčeho podezírána či přímo obviňována a nucena tak řešit svoji právní obranu. Ani v tomto ohledu tedy žádná konkrétní újma žalobkyni nehrozí. Podmínka bezprostřední a nenapravitelné újmy žalobkyně není naplněna ani v souvislosti s tvrzenou hrozbou uložení pokuty. Případná pokuta za případný přestupek by byla samostatným rozhodnutím ve správním řízení, podléhajícím opravným prostředkům.

Hodnocení soudu

12. Soud připomíná, že zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), stanoví:

§ 38 Předběžné opatření

- (1) Byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.
- (2) K návrhu na předběžné opatření si soud podle potřeby vyžádá vyjádření ostatních účastníků.

(3) O návrhu na předběžné opatření rozhodne soud bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na předběžné opatření musí být vždy odůvodněno.

(4) Soud může rozhodnutí o předběžném opatření zrušit nebo změnit, změní-li se poměry, a to i bez návrhu. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným.

13. Dále soud poukazuje na obecná východiska rozhodování o předběžném opatření – jedná se o rozhodnutí dočasné a mimořádné. Co se týče hmotněprávních podmínek vyhovění návrhu, tak vážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37). V obdobných intencích už Krajský soud v Brně vyhověl návrhu jiné žalobkyně ohledně žádosti o poskytnutí informací a podkladů stejného žalovaného v rámci sektorového šetření usnesením ze dne 28. 7. 2016, č. j. 30 A 116/2016-40. Na toto rozhodnutí také žalobkyně v nyní řešené žalobě odkázala.
14. Co se týče procesní stránky rozhodování o podaném návrhu, soud si je vědom obecné právní zásady *audiatur et altera pars*, podle níž má být slyšena i druhá strana, avšak v případě rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření platí tato zásada „podle potřeby“ (§ 38 odst. 2 s. ř. s.). V projednávané věci nezasílal soud žalobkyni vyjádření Úřadu *sua sponte* k jejímu návrhu na vydání předběžného opatření, neboť by tento krok vedl k časovému odložení vydání rozhodnutí o návrhu a ve svém důsledku ke snížení významu tohoto rozhodnutí vzhledem k tvrzené nezbytnosti okamžitého zahájení přípravy žalobkyně na Výzvu II. Důvodem tedy bylo v souladu s judikaturou správních soudů předejít zmaření účinků sledovaných návrhem na předběžné opatření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 184/2021-28, č. 4276/2022 Sb. NSS).
15. Na základě predestřených východisek dospěl soud k závěru, že **první podmínka** pro vydání předběžného opatření (podaný návrh ve věci samé) je v nyní posuzované věci splněna. Žaloba proti Výzvě II. byla podána dne 7. 5. 2026.
16. K **druhé podmínce**, tj. existenci potřeby zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, soud uvádí, že Výzva II. je na první pohled daleko více individualizovaná oproti Výzvě I., jež vedla k vydání předběžného opatření v Usnesení KS, jehož se žalobkyně nyní dovolává. Není však úlohou soudu tyto dvě výzvy nyní podrobně srovnávat nebo věcně hodnotit. Úlohou soudu je zkoumat, nakolik žalobkyně tvrdila a osvědčila hrozbu vážné újmy. K hloubce tohoto přezkumu soud zdůrazňuje závěry výše citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu (č. j. Na 112/2006-37): „Rozhodování o vydání předběžného opatření je rozhodováním pod intenzivním časovým tlakem, neboť ochrana práv formou předběžného opatření má smyslu pouze tehdy, je-li poskytnuta relativně rychle, zpravidla v horizontu dní či maximálně několika málo týdnů. S ohledem na to nebude zpravidla možno skutečnosti, které soud vezme za rozhodné pro posouzení

věci, postavit najisto, nýbrž bude nutno v řadě ohledů vycházet pouze ze skutečností účastníky osvědčených (učiněných pravděpodobnými) či jen tvrzených, nebudou-li v rozporu s dalšími informacemi o věci, které soud bude mít k dispozici.“

17. Krajský soud po důkladném zvážení, jak pravděpodobná a jak vážná se jeví újma hrozící žalobkyni, rozhodl předběžné opatření v daném případě vydat. Výzva II. směřuje na údaje o obchodních službách žalobkyně, a to konkrétně co do množství a druhu těchto služeb [body a) - d)] a profilu jejích klientů [e) - g)]. Tím spadá do rozsahu soukromé sféry žalobkyně chráněné čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny a čl. 8 Úmluvy. Ve hře je tedy zásah do práv žalobkyně, která mají povahu práv ústavně zaručených (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Na 112/2006-37).
18. Vážnost újmy spatřuje zdejší soud v objemu požadovaných dat a z toho vyplývajících nároků kladených na žalobkyni. Intenzitu spočívající v rozsahu shromažďovaných (a za tím účelem připravovaných) informací už v minulosti zohledňoval v kontextu předběžného opatření zdejší soud ve výše citovaném usnesení č. j. 30 A 116/2016-40. V něm sice dospěl k závěru, že rozsah požadovaných informací za daného časového prostoru nepředstavoval po žalobkyni vážnou újmu. Nynější věc se však právě v tomto ohledu liší. Ani žalovaný nezpochybnil objem požadovaných dat, který žalobkyně vyčíslila na: „0,5 mld anonymizovaných PDF souborů“. Zpochybnil pouze způsob zpracování, který žalobkyně nastínila. Soud nemůže popřít, že jistě existuje více technických řešení, jak extrahovat a následně anonymizovat požadované údaje. Nicméně na půdě časově omezeného rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření nenachází prostor pro hodnocení míry nákladnosti jednotlivých alternativ. Soud také nemíní bagatelizovat požadavek na anonymizaci podaných údajů. Ačkoliv rozumí zájmu Úřadu na získání co největšího objemu dat a protichůdnému zájmu žalobkyně na ochraně osobních dat svých klientů – fyzických osob, právě specifické vymezení toho, jaká přesně osobní data mají či nemají být poskytnuta, může činit extrakci a anonymizaci údajů složitější.
19. Součástí druhé podmínky je i existence potřeby zatímně upravit poměry účastníků. K tomu zdejší soud připomíná, že nevratnost zásahu do práv žalobkyně byl dostačujícím důvodem pro vydání předběžného opatření Nejvyšším správním soudem v obdobné věci v Usnesení NSS. K tomu zdejší soud dodává, že žalobkyně ve svém návrhu tvrdí, a soud nemá důvody o tom pochybovat, stejně tak to nezpochybnil Úřad, že zajištění transferu tak objemného souboru dat představuje mimořádný finanční a personální náklad. Bez dočasného zásahu soudu v podobě vydání předběžného opatření by musel být tento náklad vynaložen a řízení ve věci samé by ztratilo část svého opodstatnění. Pokud by totiž soud v navazujícím řízení ve věci shledal, že zásah je skutečně nezákonný a pokud by před tím návrhu na vydání předběžného opatření nebylo vyhověno, nepochybně by nákladnost zpracování odpovědi na Výzvu II. vedla k vážné újmě na straně žalobkyně. Ta už by nebyla odčinitelná ani případně později soudem uloženou povinností Úřadu k poskytnutým informacím nepřihlížet.

Závěr

20. Soud proto uzavírá, že považuje všechny podmínky pro vyhovění návrhu na předběžné opatření za splněné. Tímto konstatováním soud nikterak nepředjímá věcné hodnocení žaloby. Stejně tak soud připomíná, že může i bez návrhu rozhodnutí o předběžném opatření zrušit nebo změnit, změní-li se poměry (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Ze zákona také vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.)

21. Podání návrhu na vydání předběžného opatření podléhá podle položky 5 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, poplatkové povinnosti ve výši 1 000 Kč. Proto krajský soud podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích žalobkyni uložil povinnost tento soudní poplatek zaplatit. Učinil tak i přesto, že žalobkyně při podání žaloby složila na účet soudu částku odpovídající výši poplatku za návrh na vydání předběžného opatření. Poplatková povinnost totiž podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích vzniká až uložení povinnosti poplatek zaplatit ve výroku tohoto rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS). Částka 1 000 Kč, kterou již žalobkyně zaplatila, bude proto použita k úhradě soudního poplatku za návrh na vydání předběžného opatření. Soud proto žalobkyni výrokem II. tohoto usnesení nestanovil k zaplacení soudního poplatku žádnou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné [§ 53 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Brno 19. května 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu